

altsaa komme til at modificere Politivedtægten, forsaavidt denne kommer i Kollision dermed, der er ingen Urimelighed deri. Lovgivningsmagten maa altid fordrø at staa over Politivedtægten og andre saadanne lokale Bestemmelser. Jeg tror ikke, der er nogen væsentlig Strid mellem det, som er foreslaaet i Loven om Fælles- og Andelsmeierier og dette Lovforslags § 8. Det er nemlig forskjellige Forudsætninger, der er gaaet ud fra; Loven om Fælles- og Andelsmeierier forbyder Salg af Mælk, naar der er opstaaet Smitte i Meieriet eller de Gaarde, hvorfra der bringes Mælk til Meieriet, uden Hensyn til, om der i de givne Tilfælde er noget Skadeligt ved Mælken; men Forbudet er valgt blot fordi Salget kan være skadeligt, og fordi Erfaringen har vist, at det ofte er skadeligt; men Straffebestemmelserne ere ikke afhængige af, at der i de givne Tilfælde virkelig er noget skadeligt ved Mælken. Saa kommer endvidere det til, at Straffeloven kræver for at kunne anvendes ikke alene, at der skal være noget Skadeligt ved Mælken, men at det skal være Den, der sælger Mælken, bevidst, at der er noget Sundhedsfarligt derved. Det er naturligvis et meget mere forbrøderist Forhold, og derfor vil man overalt i Verden finde, at der er sat ganske anderledes Straffebestemmelser for dette Sted, men dette forudsætter altsaa særegne Betingelser, som ingenlunde ere Forudsætninger i Loven om Fælles- og Andelsmeierier. Derfor vil der ikke være nogen Modstrid i de Bestemmelser, saavidt jeg kan se. Hvorvidt det er muligt at lade Sundhedscommissionen spille nogen Rolle ved den Virksomhed, som denne Lov har for sig, skal jeg ikke kunne sige. Det er ganske vist, at tidligere, da dette Lovforslag var for, kunde man ikke regne synderligt med den Faktor, fordi der udenfor Kjøbstæderne saa godt som ingensteds var nogen Sundhedsvedtægt, maasse paa et Par enkelte Steder nær; det er ganske vist, at der siden den Tid er foregaaet en meget betydelig Udvikling, saa at der nu i en Mængde Landkommuner er Sundhedsvedtægter; men denne Tanke maa jeg derfor forbeholde mig at udtale mig om, naar jeg ser den nærmere formuleret. — Det var mig til megen Tilfredsstillelse at høre en æret Taler udtale sin Sympathi for Kjødkontrollen. Han

udtalte, at det jo var muligt, at den Tanke ikke vilde møde saa stærk Modstand nu som i sin Tid. I sin Tid, da Lovforslaget var fremme forrige Gang, mødte den stor Modstand, og det saamænd ikke blot i det andet Thing, men først og fremmest i dette Thing, saaledes at jeg under de Forhold, som den Gang vare til Stede, slet ikke troede, at der kunde tænkes paa at gjennemføre noget Saa-dant og derfor lod det ligge, ikke fordi jeg mente, at Kjødkontrollen var unyttig — tværtimod, jeg mener det er noget af det Allervigtigste i Grunden — men fordi jeg mente, at naar man ikke kunde faae det, maatte man se at tage det Andet, man kunde faae. Derfor skulde der være Stemning i det eventuelle Udvalg for at komme tilbage til en Kjødkontrol, saa god som mulig naturligvis, er det en Tanke, der hos mig vil være meget velkommen, og som jeg skal bidrage Mit til at udføre i Virkeligheden. — Jeg skal endnu kun gjøre en Bemærkning angaaende et Punkt, som ikke har været paa Bane her i Dag, og som er nyt i dette Lovforslag, og jeg vil blot henlede Opmærksomheden derpaa. Det er nemlig Bestemmelsen om Brød i § 4. Der er foreslaaet en Forandring sammenlignet med Lovforslaget i sin tidligere Skikkelse, en lille Forandring, som er fremkaldt derved, at der for nogen Tid siden her i Kjøbenhavn opstod en Bevægelse, der gik ud paa at ville have gjennemført som fast Regel, at alt Brød skulde sælges efter Vægt, og der blev indgivet i den Anledning et Andragende til Indenrigsministeriet, som derefter blev tilsendt Justitsministeriet fra Indenrigsministeriet. S Anledning af dette Spørgsmaal har der derefter været ført en Korrespondance med Kjøbenhavns Magistrat, som jo maa siges at være de kjøbenhavnske Næringsdrivenes nærmeste Foretatte eller Bærge, hvad man nu vil kalde det, og saaledes ogsaa Bagerens. Efter de Oplysninger eller de Betragtninger, som ere fremkomne ved denne Korrespondance, tror jeg, at man maa erkende, at det lader sig ikke godt gjøre at foreskrive, at alt Slags Brød skal sælges efter Vægt, navnlig ikke det fine Brød, som sælges i saa overmaade smaa Kvantiteter, Tvebakker, Kaffebrød o. s. v.; at foreskrive, at den Slags Thing skal sælges efter Vægt er vistnok uigjennemførligt og umuligt. Og